

GRETA KIISKI

Korjattujen sydänten joulu

SAC

EGMONT

Greta Kiiski

Korjattujen sydänten joulu

SAGA Egmont

Korjattujen sydänten joulu

Cover image: Midjourney

Cover design: Rebecka Porse Schalin

Copyright © 2025 Greta Kiiski and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727310060

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Saga Egmont, Vognmagergade 11, 2 DK-1120 Copenhagen

1. Sirpaleita ja haavoja

Henna katsoi miestänsä Joonasta, joka nojasi keittiön oviaukkoon ja näpytteli keskittyneesti puhelintaan.

– Iskä, iskä, ukkelit jumittavat, nelivuotias Joel huusi viereisestä huoneesta pelikonsolin äärestä. Joonas tuijotti luuriaan eikä reagoinut lapsensa vaativalla äänellä esitettyä avunpyyntöä.

– Äiti tulee katsomaan, Henna ilmoitti ja harppoi kamariin.

– Ei äiti osaa, iskä auttaa! omaa tahtoa jo vauvasta lähtien osoittanut pojannapero tiuskaisi.

– Voisitko sinä... Henna vihjasi miehelleen ja osoitti päällään Joelin suuntaan.

– Aivan kohta, Joonas kivahti. – Minun täytyy vain ensin vastata tähän...

Lasin räsähdys ja sitä seurannut läpätunkeva lapsen huuto yläkerrasta sivalsivat Joonaksen sanat poikki, ja Joonas ja Henna lähtivät kapuamaan portaita. Huutoon sekoittui välittömästi lasten itkua ja sanoja, joista ei saanut selvää. He olivat viettäneet esikoisensa, seitsenvuotiaan Lukan kaverisyntäreitä, jotka olivat

sujuneet yllättävänkin rauhallisesti – tähän saakka. Pojan huoneessa oli ollut hiljaista jo jonkin aikaa, mutta Henna oli arvellut lasten pelaavan suosittua korttipeliä, jossa hiljaisuus oli valttia. Joonas hyökkäsi sisään ja teki nopean silmäyksen huoneeseen.

– Sähköjohto on vielä seinässä, Henna totesi kantavalla äänellä, vaikka melkein kaikki lapset olivat vaienneet.

Vain ikkunan edessä lasinsirujen keskellä istuvan Niilon haukko-vaikerrus loi tilaan kauhistuttavan äänimaton.

– Ei tarvitse huutaa, Joonas tiuskaisi Hennalle ja veti johdon pistokkeesta. – Vie pojat kylpyhuoneeseen ja tarkista heidät. Minä tutkin Niilon.

Henna laittoi kattovalon päälle ja noukki muutaman isomman lasinpalan lattialta. Sitten hän keräsi suurimmat sirpaleet pöydälle ja heitteli Lukan kaapista vaatemyttyjä lattialle, jotta lapset eivät astuisi pienten sirujen päälle.

– Tulkaapas varovasti, hän kehotti lempeästi ja ojensi kätensä vuorotellen viidelle pojalle, jotka astuivat kukin hyvin varovasti vaatteiden päältä aulan kautta kylpyhuoneeseen.

– Tuo minulle hanskat ja ensiapulaukku, Joonas ärähti Hennalle ja jatkoi Niilolle lempeämmällä äänellä: – Ei mitään hätää. Puhdistetaan ensin ja hoidetaan haava sitten kuntoon.

Henna juoksutti miehelleen haavanhoitovälineet.

– Kuoleeko Niilo? hän kuuli Joelin ihmettelevän portaikossa.

Samassa Niilo purskahti uuteen itkuun huoneessa, ja Joonas alkoi rauhoitella tätä.

– Voisitko tuoda sidetarpeet nopeasti? Joonas muistutti.

Toimitettuaan ensiapuvälineet miehelleen Henna siirtyi kylpyhuoneeseen, jossa viisi ekaluokkalaista poikaa seisoi jäykkinä jonossa. Kukaan ei sanonut sanaakaan. Henna ei tiennyt vielä yk-

sityiskohtia siitä, mitä oli tapahtunut. Nyt oli tärkeintä tarkistaa, etteivät lasinsirut olleet aiheuttanut haavoja.

– Minulle taisi iskeä siitepölyallergia, Liang sanoi ja aikoi hie-
raista silmäänsä.

– Älä koske silmäsi, Henna neuvoi rauhallisesti desinfioides-
saan kätensä. – Minä tarkistan sinut ensin.

Pahus, hän puuskahti mielessään. Silmäkulmassa oli kuin oli-
kin lasinsiru. Hän desinfioi kätensä uudelleen.

– Pidä pääsi nyt aivan paikallaan, hän kehotti rauhallisesti. –
Ja yritä olla räpyttämättä silmiäsi.

Liang ryhdisti asentonsa ja avasi silmänsä suuriksi. Kylpyhuo-
neessa vallitsi hiljaisuus, kun Henna venytti yläluomea ja nappasi
pinsetillä pienen sirun pojan silmästä.

– Eiköhän se ollut siinä, hän totesi. – Huuhdellaanpa silmä
vielä hyvin.

Kun Henna oli tarkistanut syntymäpäivävieraat, hän palasi
Lukan huoneeseen, jossa Joonas oli juuri liimannut haavansulku-
teipin Niilon otsaan.

– Ei ilmeisesti tarvinnut ommella? Henna tiedusteli ja sai vas-
taukseksi mulkaisun.

– Hienosti pysyit rauhallisena, Joonas sanoi lempeällä äänellä
pojalle ja taputti tätä olalle. – Nyt meidän pitäisi hieman selvittää
teidän kanssanne, mitä tapahtui, ja sitten nämä juhlat taitavatkin
olla ohi.

Henna nosti jalassaan roikkuvan Joelin syliinsä ja kutsui
kaikki alakertaan. Pojat alkoivat kertoa noloina haasteleikistä,
jossa oli yritetty pitää lamppua pään päällä mahdollisimman
kauan. Niilo oli kokeillut sitä ensimmäisenä vakavin seuraamuk-
sin. Joonas piti päivänsankarille ja juhlavieraille vakavan puhutte-

lun samalla, kun Henna soitteli näiden vanhemmille, että oli aika hakea lapset koteihinsa.

– Helvetin somehaasteet, Joonas tiuski siivotessaan myöhemmin poikansa huonetta. – Ei tuon ikäisillä edes pitäisi olla älypuhelimia. Mutta nyt on valitettavan myöhäistä peruuttaa. Lapset ovat jo addiktoituneet niihin ja imevät vaikutteita kuin sienet.

Henna putsasi siivousliinalla veriläikkiä huoneen pinnoilta. Esimerkistähän he oppivat, hänen olisi tehnyt mieli kuitata miehelleen. Joonas oli itse kasvanut kiinni puhelimeensa, olkoonkin, että hänen täytyi hoitaa sillä myös työasioita. Mies oli myös os tanut aivan liian hienon laitteen Lukalle, kun tämä oli aloittanut koulunkäynnin.

– Joo joo, laitetaan käyttörajoja ja seurataan, hän oli vakuuttanut Hennalle.

Mutta kaveriporukassa oli aina joku, jolla oli pääsy johonkin enempään.

– Iskä, vie minut nukkumaan, Joel pyysi alakerrasta, jossa hän katseli veljensä kanssa lastenkanavan ohjelmia.

– Äiti vie sinut aivan pian, Joonas ilmoitti lapselleen.

Henna jähmettyi Joonaksen kovasta äänensävyistä. Hän oli sellin mieheensä ja puristi huulensa yhteen, etteivät kyyneleet olisivat alkaneet kirvota silmäkulmiin.

– Valmista tuli, Joonas huokaisi ja alkoi kerätä keskuspolyimurin putkea ja muita siivousvälineitä kaappiin. – Minun on aivan pakko tehdä vielä muutama työasia valmiiksi huomista varten. Ymmärräthän sinä.

Henna ynähti vastaukseksi. Vaikka hän tiesi, että Joonas menisi töihin seuraavana päivänä, mies oli pyrkinyt nukuttamaan pojat vähintään viikonloppuisin. Ennen kuin Henna oli ehtinyt ajatustaan loppuun, Joonas oli jo laskeutumassa portaita ja mat-

kalla kohti saunatuvan työpistettä. Luka ja Joel protestoivat jotain isälleen, joka lupasi jotain seuraavan illan varalle. Henna ei kuulut, mitä.

Henna silitti Lukan vaaleanruskeita hiuksia. Pojasta näkyi peiton alta vain puoli päätä. Tämän hengitys oli tiheää.

– Anteeksi äiti, että me rikoimme sen lampun, tämä kuiskasi.

– Shh, ei sillä lampulla ole väliä, mutta siinä olisi voinut tulla teille isompikin vahinko. Lasinsirut ovat petollisia.

Henna näki kyyneliä valuvan hiljaa pojan silmäkulmista tyyntyneelle. Hän otti nenäliinan taskustaan ja kuivasi tämän ohimot.

– Iskä vihaa minua, Luka sopersi ja veti peiton päänsä yli.

Henna huokaisi syvään ja hieroi sormillaan voimakkaasti otsaansa. Helvetin Joonas, hän ajatteli.

Vähintä, mitä tämä olisi voinut tehdä, olisi ollut rauhoittaa ilta ja olla poikien kanssa, erityisesti Lukan. Henna nosti peittoa.

– Älä laita sitä naamallesi, sinä tarvitset happea, hän sanoi lempeästi. – Isäsi rakastaa sinua, hän taisi vain säikähtää kovasti ja hermostui.

– Mutta iskä osaa parantaa sairaita, ja se on maailman tärkeintä.

Hennan rintaa kouristi. Hän tiesi lapsen oppineen lauseen isältään, mutta se ei kuitenkaan ollut totta: kaikkein tärkein oli oma lapsi. Hennalle oli ollut aina itsestään selvää, että lapset menivät työn ja kaiken muunkin edelle, aina, piste. Vaikka hän piti työstään lääkärinä hyvin paljon, perhe oli ykkönen. Niin oli aina ollut. Hän oli joutanut työssään ja muutenkin elämässään. Joonaskin oli luvannut tehdä niin, kun he olivat ensimmäistä kertaa katsoneet ultraäänellä Hennan kohtua positiivisen raskaustestin jälkeen. Nähtyään kummallisen näköisen möhkäleen, valtava on-

mentunne oli täyttänyt heidät molemmat ja he olivat rakastelleet spontaanisti lukkojen takana terveystaseman hoituhuoneessa. Joonas oli ottanut Hennan hellästi, vaikka tämän hormonit olivat halunneet kovempaa ja yhä uudestaan. Koko Lukan raskausaika oli ollut ihana. Henna ei ollut kärsinyt pahoinvoinnista, väsymyksestä, verenpaineesta eikä mistään muustakaan. Hän oli sitä vastoin nauttinut kehostaan aivan eri tavalla kuin aiemmin: kasvava vatsanseutu ja rinnat sekä kaikin puolin runsaammaksi muodostunut vartalo oli kiihottanut myös Joonasta. He olivat ottaneet kaiken ilon irti ajasta, jolloin heidän esikoisensa oli vielä vatsanpeitteiden toisella puolella.

– Isälläsi on nyt paljon töitä, mutta pian on joulukuukuu ja...

– Joel sanoi, että tontut kurkkivat ikkunoiden takana, eikä joulupukki tuo minulle yhtään lahjaa tänä joulukuuna.

Luka purskahti lohduttomaan itkuun. Henna nosti poikansa syliin ja tuuditti tätä hiljaa.

– Ei joulupukki jätä lapsia lahjoitta, hän kuiskasi poikansa korvaan.

– Mutta Artturin isovelji oli saanut viime joulukuuna vain risuja ja kiviä.

– Eikös hän ollut niitä varta vasten toivonut? Henna muistutti.

– No joo, Luka vastasi ja hymyili jo hieman.

– Kuulepas kullannuppuni, joulukuun on vielä muutama viikko. Sinä voisit huomenna kirjoittaa joulupukille kirjeen.

– Ja minä selitän siinä, että lampun hajoaminen oli vahinko, Luka keskeytti tohkeissaan. – Minä kirjoitan Joelinkin puolesta, sillä hän ei osaa itse vielä kirjoittaa kuin oman nimensä.

– Joel voi piirtää, Henna lupasi. – Joulupukki kyllä ymmärtää piirroksinkin.

– Ja tontut, Luka lisäsi.

Henna kävi sammuttamassa Joelin huoneen valon ennen kuin laskeutui alas olohuoneeseen. Hänellä oli yhtäkkiä kova nälkä, eikä viinilasillinenkaan olisi huono idea. Ehkä Joonas liittyisi hänen seuraansa. He olivat molemmat työskennelleet aivan liikaa syksyn aikana, kun Hennakin oli jatkanut kokopäiväisenä lääke-riasemalla. Viinilasillinen ja intiimi läheisyys houkuttivat kovasti.

Henna vaihtoi päälleen tummansinisen satiinisen kylpytakin ja sujautti kimaltelevin koristein somistetut tossut jalkoihinsa. Hän avasi olohuoneen oven, josta pääsi kuistin läpi saunatuvalle. Joonas näkyi istuvan työpöytänsä ääressä ja näppäili puhelintaan. Kirkas tietokoneen näyttö kajasti valoa hänen kasvoilleen ja loihti niihin kalvakan sävyn. Miehen tummat hiukset sojottivat otsalta eteenpäin. Näkyikö niissä harmaita haituvia? Olivatko Joonaksen otsajuonteet syventyneet viimeisen vuoden aikana?

– Kulta, Henna kuiskasi ovelta ja keinautti kastanjanväriset hiuksensa olkapäältä toiselle.

Hän tiesi, että Joonas rakasti niitä. Töissä Henna piti hiuksensa kampauksella, joko nutturalla tai poninhännällä, mutta kotona hän halusi Joonaksen nauttivan niistä. Viime aikoina oli vain tuntunut siltä, ettei mies ollut edes huomannut hänen romantiikkaa kaipaavia – ei edes vihjailevia, vaan suoria – eleitään.

Joonas käänsi katseensa Hennaan ja sulki hetkeksi silmänsä. Mitä tuo tarkoitti? Henna analysoi. Oliko hän tullut keskeyttämään pahasti vai oliko hän aiheuttanut saanut aikaan miehessä liian pitkään kadoksissa olleet intohimon häivähdyksen?

– Minun täytyy saada yksi homma vielä tehtyä.

Henna yritti eritellä miehen äänestä sävyjä: kuuluiko siinä harmitus, välinpitämättömyys vai lupaus hetken päähän? Suoja-muurit alkoivat kohota hänen ympärilleen välittömästi.

– Mikä on niin tärkeää? hän tiedusteli ja yritti kuulostaa rennolta.

– Erään lääkefirman kanssa myttyyn mennyt yhteistyö, Joonas tokaisi. – Hallituksella on maanantaina kokous, ja minun pitää raportoida siitä siellä. Minulla on päivystys huomenna ja ylihuomenna, jos et sattunut muistamaan...

– Anteeksi, en tiennyt, että se kokous tulisi noin pian.

Hennan sydän pamppaili. He eivät tosiaan olleet keskustelleet kahden kesken kunnolla pitkään aikaan. Jo suhteen alussa he olivat päättäneet, etteivät toisi töitä kotiinsa, mutta väistämättä he olivat kuunnelleet ja sparranneet toisiaan – olivathan he työskennelleet samalla yksityisellä lääkäriasemalla melkein kymmenen vuotta. Vuosi sitten kunnianhimoisesta Joonaksesta oli leivottu johtava ylilääkäri. Mies teki paljon päivystysvuoroja ja oli aina valmis sijaistamaan kollegojaan. Hän oli perustellut työmääränsä sillä, että hän rakasti kliinistä työtä yleislääkärinä ja halusi myös turvata ”perinnönkyttäjäjensä” tulevaisuuden. Henna oli joskus sanonut ääneen, että rakkaus ja läsnäolo olivat mammonaa tärkeämpiä. Joonas oli luvannut pysyä tiiviisti perheensä elämässä.

– No se on nyt, Joonas mutisi ja antoi katseellaan ymmärtää, että hän tarvitsi kaiken ajan, joka hänellä oli käytettävissään.

Henna sulki oven ja asteli keittiöön. Laadukas punaviini oli hengittänyt hänen mielestään aivan riittävästi, ja hän kaatoi sitä reilusti jalalliseen lasiin. Hän lappoi asetille syntymäpäiviltä jääneitä pitsapaloja, sillä juustot ja suolakeksit eivät innostaneet enää. Samperin Joonas, hän manasi ja läikytti viiniä lattialle. Hän pyyhki tahrat ja istui valtavaan nojatuoliin, johon kaunis jalkalamppu loi pehmeän valonsa. Henna oli ostanut tunnelmaa luovia kynttilöitä paljon ennen kuin vuoden pimein aika oli jysäh-

**Joulu tuo mukanaan suuria tunteita ja uusia
mahdollisuuksia.**

Joululoma lähestyy, mutta Hennan perheessä ei näy merkkiäkään juhlaan rauhoittumisesta. Hennan aviomies Joonas tekee töitä kellon ympäri, ja Hennalle jää omien töiden lisäksi lasten hoitaminen ja tulevan joulun rakentaminen. Onko arjen – ja juhlan – oltava aina tällaista?

Yllättäen Henna tapaa nuoruudenrakkautensa Veikon. Suhde päättyi aikanaan yllättäen eikä kaikkia asioita selvitetty, mutta kaksikolla on yhä paljon yhteistä. Muistot menneisyydestä tulvivat Hennan mieleen ja hänen sisällään kuplii. Mitä hän elämältään oikeasti haluaa?

Nimimerkki **Greta Kiiski** kirjoittaa ihastuttavia, romanttisia rakkaustarinoita, jotka ovat saaneet vankan lukijakunnan.